

Redacció i Administració:
CALABRIA, 104, 2.ºn

Dels treballs pu-
blicats, en seran
responsables els
seus autors

10 cénts.

EL XÀFEC

Periòdic independent

Sortirà cada mes

:: :: ANUNCIS :: ::
a preus convencionals

No's retornen els
originals, enca-
ra que no's pu-
bliquin :: ::

10 cénts.

Balans de l'any

L'any 1914 arribà a ses postremeries, i com bons tenedors de llibres, just és que fassi balans de lo succet al nostre amat poble durant el mateix.

Quantes coses passen amb un any!

Quantes més en podien haver passat en profit de La Garriga si els que porten sos destins tinguessin dugues coses, vergonya per complir lo que van prometre i bona voluntat per buscar lo seu engrandiment.

Comensem, doncs, a fer arqueig.

Lo primer que ns trovem és amb la elecció d'alcalde a un subjecte que per gaudir el poder firma un programa prometent moltes coses per no complir-ne cap, un home que'l primer acte polític que fa al abastar la vara, és vendre els seus amics i electors que l'eligiren, empassant-se amb tota sang freda, més ben dit amb tota frescura als que'l dia avans a les urnes votaren contra ell.

¿Amb aquest cap al Municipi, quines millores se podien esperar? Cap, ni una, puig si bé és cert que la plasea n'és més gran enguany, que l'altre, se deu tant sols a la magnanimitat d'En Jaume Fargas.

Altre fet culminant és la festa anomenada del Teatre de la Naturaleca, que a só de tabals, bombos i platerets, va ésser anunciada, prometent-se grans rendiments i beneficis pel poble.

D'aquesta festa resultà un «Debe» i un «Haber», al debe hi estàn inscrits uns quans senyors, que amb tota bona fe i arrastrats per la corrent del compromís, hi contribuiren servint d'escambells d'anunci, de reclam; a n'En Petita, que va ésser l'anunci que n va treure el tall grós; aquest està al haber de la festa, els demés del poble sols van gaudir de les escorreries. Com a profit pel poble ens atrevim a dir que no'n va donar cap, i sí sols va costar diners a distingits senyors de la colonia estiuenca, que escarmentats, ens consta no cauran mai més en el parany.

Quedem, doncs, que ls aprofitats varen ésser els de fora del poble (ferrocarril del Nort, autors, actors, Alarma & C.º, etc., etc.) i la casa Blancafort de La Garriga.

La festa major, enc atrevim a dir que enguany va ésser molt trista, molt migrada, semblava que s'haví fet a la sombra del «manzanillo». No va faltar qui, com sempre, amb ses intrigues i no podent-se fer el «Tennis», féu que la festa no semblés tal festa, sinó un cap de dol.

L'única millora positiva, gran, la més gran que ha tingut La Garriga, i ho diem amb veu alta, ha estat la illuminació eléctrica establerta pels senyors Estabanell i Pahissa. Es cosa sapiguda que aquí, més fà rés sense munyir les butxaques dels altres. Tot se fa per suscripció, tot se fa pex capta. ¿S'ha de fer un pont a la Doma? La Comissió, la llista i el plaçó a tothom. ¿S'ha de posar el gas? Vindrien accions que paga el poble perquè una empresa particular se'n gaudeixi. ¿S'ha de fer una pista de «Tennis»? Cap atrevim a dir.

lano i D. Menguano, que munyint la butxaca, etzeta, etc.

Doncs bé, l'única empresa que no ha donat mal temps a ningú del poble i que amb verdader gust i sense planyer gastos ha fet quelcom gran i de profit pel poble, ha estat la dels senyors Estabanell i Pahissa; acompanyant els fets d'unà magnanimitat digna de lloansa, donant la illuminació pública als carrers sense gaudir-ne cap quarto i fent que nostre poble no estigui a les fosques com fins ara estava quan la lluna, envollada pel celatge de la nit, no podia sortir. La Garriga, mercès als senyors Estabanell i Pahissa, no està mai a les fosques, lo que no passava avans amb el gas.

Les edificacions de les torres que havien sofert una parada durant el passat any, han tornat a reprendre enguany, éssent varies les comensades i és d'esperar que'l bon exemple seguixi.

Tot això es lo únic digne de ressenya que hi ha hagut a La Garriga durant l'any 1914.

Tant de bó que'l que anem a comensar sigui molt més profitós pel nostre poble.

La conducta de «Can Petita» vers EL XÀFEC

Es de tots sapigut qu'EL XÀFEC va ésser creat per a respondrer a exigencies i a circumstancies del moment, i per a fer-se també resó d'aquell clamoreix que, constantment era escampat arreu de nostre poble per la gent honrada en demanda de justicia i per a fer cara a l'influencia política exercida amb el major despotisme per aquesta casa que s'anomena «Can Petita» (Banyes Blancafort).

Qui serà capàs de negar aquesta justa i honrada afirmació, filla de la veritat i feta a la llum del dia per a coneixement d'amics i adversaris? Ningú serà capàs d'això: seria fer un mancament a la seva propia conciencia i seria també anar en contra una campanya patriòtica que, no ho justificaria més que ls beneficis que en recompensa d'això rebria pels efectes d'aqueix mateix caciquisme, posant-se ademés amb evidencia i en contra de tota aquesta gran majoria de veïns que, veuen amb simpatia, que hi hagi qui es preocupi de la cosa pública i de contrarrestar amb noblesa donant el pit i la cara a la política opresora de la mateixa.

Es evident que ningú veu en nosaltres—i sobre tot aquells que's troven del tot allunyats de les lluites locals—el desig nostre de fer una campanya tendenciosa en contra d'aquests o altres elements, ni tampoc l'afany de domini, volguent conquistar posicions per fins polítics. No, nosaltres, com hem dit amb altres ocasions, hem sigut cridats per una imperiosa necessitat, fent-nos nostres els clams de justicia que bateguen enura en la conciencia de bona part del poble i de tots aquells que un patriotisme i un esperit de rectoria i de llibertat els separa de la política

d'escarni i d'opressió imposada per manament d'aquesta casa i seguida i propagada pels seus corifeus.

Hem de fer constar, en honor a la veritat, i per honra nostra, que nosaltres ens trovem totalment distanciat de les practiques i ensenyances d'aquesta casa per creure-les nocives als ideals populars i als interessos comuns, i de tots aquells que baixament se fan ceva aquesta política, ja que tenim un concepte més enlairat de nostres deures morals i materials i dels sentiments populars d'un poble.

Les revelacions internes que coven en les conciencies populars i qu'esclaten esplendorosament a la superficie en moments de perill de quedar ofegada la seva llibertat i deixar-la humiliada als peus del despotisme més desenfrenat, d'això en diuen ells llibertinatje i política perturbadora. Per aquest procediment escampant les més grans falsetats i la calumpnia, és com ells volen afansar-se davant de l'opinió, justificant l'obra ruïnosa, xorca i buida que aquests elements que's diuen representants de la moral i de l'ordre han seguit sempre durant la seva regencia en els destins de nostre poble. Es aixís com ells volen refer-se de la nostra valenta escamesa davant de l'opinió, apelant cobardament amb la més sospitosa hipocresia, a quatre vuigaritats que, constitueixen una manifesta grolleria i una indignitat tractant-se de persones que fan alardes de posseir un refinament màxim de cultura i moralitat.

Son ells, aquells que recorren a les baixes campanyes fetes a cau d'orella per a infondre en el ànim dels incautes el convenciment de que EL XÀFEC és el portaveu de la gent perturbadora, que's un periòdic de chantaig defensor solsament de la Lliga, encara que no hi creguin, ens profereixen els calificatius del seu orgue: «fills del ourdell».

Acusen a n'EL XÀFEC d'ésser el causant de la crissis que passem i de les dissensions que actualment existeixen en les conciencies populars fent impossible tota tentativa d'harmonia per a laborar tots plegats per la prosperitat de nostre poble.

Els també dediquen grans esforços en el sentit d'evitar que la gent llegeixi EL XÀFEC, i no s'enterin de la campanya que noblement aquest ha emprés contra els entronitzadors d'aquest vergonyós caciquisme; contra els verdaters culpables de tot lo que passa.

Procuren també per tots els medis desvirtuar la nostra campanya i destruir els nostres arguments amb els quals justifiquem la nostra actitud, i en canvi, ells, no tenen el pudor suficient de defensar-se públicament de les nostres acusacions amb raons convincentes.

Hi ha un adagi molt eloqüent que diu: «qui calla, otorga». Això ens dona una forsa moral davant de l'opinió i una autoritat que ns permet fer aquesta campanya i continuar-la fins arribar a un complet sanejament, i a l'aniquilament d'aquests elements insans que embruteixen l'ambient polític per poder fer de les seves.

Afortunadament no han conseguit encara els seus baixos propòsits, doncs EL XÀFEC, és cada dia més llegit i més desitjat pel públic, perquè en ell hi veu reflexats els seus anhels i les aspiracions d'un poble, condemnat avui, a sufrir el jou que en temps del feudalisme ens imposaren els de Can Petita, i també els defensors de la seva causa i la seva llibertat.

Ha fet interessants a l'opinió els seus escrits perquè ha posat llealment de manifest els seus maquiavelismes urdits amb la major astúcia per treballar en profit seu i a costa de la bona fe dels altres, com ho prova el fet ben recent ocorregut amb motiu de la festa del bosc, i de tants altres que per falta d'un periòdic no s'han pogut fer públics oportunament, però que'n tenim perfecte coneixement.

Es aixís, doncs, com han procedit sempre la gent d'aquesta casa, procurant desviar l'aigua cap al seu molí, com vulgarment se diu.

Per lo que deixem transcrit, no creiem estrany a ningú que nosaltres, els d'EL XÀFEC, moguts únicament per un fi patriòtic, iniciéssim aquesta deslliuradora campanya en profit exclusiu dels interessos de nostre poble, avui en greu perill, per l'inepcia i mala administració dels seus representants.

No tenim el més petit dubte que, la nostra constant fiscalització de la seva obra política ha sigut un obstacle poderós per no deixar-los prosperar els seus projectes i continuarem seguint-la mentres contem, com fins ara, amb la confiança de l'opinió.

Comentari

Nosaltres qu'hem sigut sempre respetuosos amb tots els dogmes, amb els ideals més oposats, i fins amb l'adversari, ens sentim avui revoltada la consciència al veure que, persones d'altres estaments amb la suficient cultura per mantindres dintre la seva esfera d'acció, s'excedeixen de les seves paternals funcions i llastimosament confonguin l'humilitat amb la supervia, com ho prova el fet que anem a ressenyar.

El dia 6 del corrent un individu que viatjava amb motocicleta, al passar per nostre poble va tenir la desgracia de sufrir «panne» en el carrer del Centro, no conseguint després de quatre o cinc hores de treballar inútilment buscant l'averia, poder continuar el viatge. Això és tant evident, que'l públic, igualment que nosaltres, pogué constatar les proves que constantment feia sense obtenir el resultat desitjat per ell, fins a tant, que la professó que en aquella hora de la tarda passava per nostres carrers, el trovà encara fent els treballs de reparació.

Al trovar-se dit individu amb aquella manifestació religiosa, amb una correcció digna d'elogi, deixà abandonades les eines que tenia escampades a terra i arreconà la motocicleta fins a tocar el bordillo de l'assera, eniront de l'establiment de la «Tupinamba», propietat del Sr. Martí, entrant ell al mateix.

Al passar el senyor rector, no li semblà pas prou bé que aquell aparell permanesqués en aquell lloc, i manà al sereno que la fes retirar, sens dubte, perquè creia faria nosa per acabar de passar l'esmentada professó. El sereno, com tot bon criat, digué a la mare del Sr. Martí, que's trobava presentiant el pas de la manifestació, que advertís al propietari de la moto l'ordre donada pel senyor rector. Aquell, molt atent, retirà la moto del lloc en que estava—i que ningú havia protestat perquè hi era—colocant-la sobre

l'assera i arreconada a la paret de dit establiment. No satisfet encara el senyor rector amb això, digué amb tot autoritari aquestes edificants paraules: «si no la vol retirar que vinguin dos mossos de l'esquadra i que'l portin a la presó.»

Si nosaltres haguéssim tingut d'intervenir en la resolució d'aquest assumpte, hauríem donat la raó al viatger, perquè de dret i de fet la tenia, i hauríem també protestat enérgicament del poc respecte que se li tenia en el lliure exercici dels seus drets, després d'observar una correcció més edificant i més digna que'l seu interlocutor.

Es verament sensible que hi hagi col·lectivitats i persones que's creguin revestides d'una autoritat superior a la dels altres al exercir els drets de ciutadania, ja que la llei dona els mateixos privilegis a tots per igual. I també és molt sensible que siguin persones que pel seu tracte social, i pels seus estudis, i pels preceptes i manament de l'església, no practiquin amb més humilitat i misericòrdia les ensenyances que pel seu sagrat Ministeri els hi son encomenades.

Si aquest individu va fer per respecte lo que devia, retirant l'aparell i retirant-se ell sense fer cap demostració ni objectar cap paraula que pogués ofendre els sentiments dels manifestants, ¿quina raó justificava el manar que se'l conduís a la presó?

Nosaltres juntem la nostra més enérgica protesta a la formidada per molts veïns que son testimonis del fet, per l'atropell comés despiatadament a dit senyor, i tant més, per ésser inferit per un ministre de Déu, que sense cap escrúpol i sense consciencia faltà obertament a una de les ensenyances de Jesucrist, que diu: «Respecta al pròxim com a tú mateix».

Segurament si Jesucrist tornava a la terra i veia com s'ensenyen i se practiquen les seves doctrines, també demanaria «dos mossos» de l'esquadra per portar a la presó als seus ministres.

MUNICIPALS

Contra la costum de celebrar les sessions el diumenge, se celebren aquestes el dimecres, a fi de dificultar l'informació a n'EL XÀFEC de les coses que passen en el Municipi, perquè els seus redactors diferentment de l'alcalde que's passeja amb la MURICA i per sport carrega corra i rocs en la riera, ens hem de guanyar els «guenyics» a fora de nostre poble, no podem deixar la feina per assistir a les mateixes.

Ademés en celebren una cada mes i encara.

Ja poden estar ben contents la gent de Can petita de la seva obra.

Aquesta és la demostració més patent de que EL XÀFEC existeixi per posar terme als decmans d'aquesta gent, posant els destins de nostre poble en mans de persones incapacitades i inútils que no serveixen més que per governar-se ells i en prou feines.

Els regidors de la majoria també poden estar ben orgullosos de cumplir tant fidelment els desigins d'aquell home funest anant sempre en contra dels interessos del poble, com ho prova el resultat de la última sessió celebrada.

Aquests regidors que foren proclamats per la tirania d'aquell home i la seva gent degut a l'influencia que despòticament encara exercia; que mai podran dir-se representants del poble, sinó de Can Petita, formen com un sol home quan se tracta de perjudicar els interessos del municipi, i en canvi, deserten cobardament donant l'espatlla com un mal

patriota quan se tracta de defensar amb dignitat un assumpte que mai pugui deixar entelada la seva honorabilitat i es fassin dignes del càrrec que venen obligats a cumplir estrictament d'acort amb les aspiracions del poble.

La ressenya que anem a fer n'és un bell exemple que reflexe d'una manera clara tot quan deixem exposat i que'l públic podrà fàcilment comprobar-ho.

o o o

Sessió del dia 3.

Després de llegida i aprovada l'acta de la última sessió que se celebrà un mes endarrera, se posa a debat l'aprobació d'uns plans presentats a l'alcaldia pel senyor Sanauja.

S'hi oposen els regidors Srs. Salles i Boget per creurels perjudicials als interessos del poble, i perquè difereixent de l'acort prè entre el propietari del terreny i de la comissió de Foment, composta de l'alcalde i els regidors Srs. Rocafort i Salles.

Diu el Sr. Salles que la sudita comissió fou invitada pel propietari del terreny, per posar se d'acort referent a l'amplada que havia de quedar el carrer, tota vegada que aquest no està consignat en el planol general. Després de feta la mentada visita ocular en dit lloc, convingueren que dit carrer quedés a VUIT metres d'amplada, sobradament capàs de respondre a les exigencies d'urbanització.

Ara, doncs, resulta que'l senyor Sanauja ens presenta uns plans que no estan d'acort amb lo convingut per la comissió de Foment, ja que segons ells, indiquen que a l'entrada tindrà SET metres i a la sortida en tindrà VUIT, donant aixís una forma irregular al carrer.

Després de manifestats els perjudicis que això representa pel municipi, exposà clarament la situació difícil en que quedaria la sudita comissió, restant-li prestigi i autoritat al ésser aprovats.

El Sr. Boget abunda amb els mateixos principis, i exposa també amb raons convincentes, que no procedeix anar contra l'acort de la comissió per la situació violenta que aquesta se li crearia.

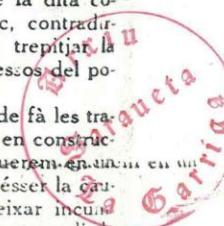
L'alcalde, per tota contesta, digué una varietat digna d'ell sol, es a dir, de NOI PEDRALS. Diu que l'Ajuntament no té jurisdicció allà ont no està consignat en el planol general, però en canvi, s'accepten i aproben els plans d'allà aont el municipi no hi té jurisdicció. Veigin si vostés en treuen l'aigna clara d'aquesta filosofia.

Finalment se posen a votació i queden aprovats per majoria de vots; pels regidors de Can Petita; amb el vot en contra dels regidors senyors Salles i Boget.

o o o

L'alcalde i el regidor Sr. Rocafort, que formen part de la comissió de Foment, escoltaren amb la major frescura els parlaments dels Srs. Salles i Boget, els quals foren els únics defensors dels interessos comunals, de la seva dignitat i del prestigi de la dita comissió, important-los-hi molt poc, contradir-se de l'acort prè anteriorment, trepitjant la seva dignitat i sacrificar els interessos del poble.

Hem de fer constar que l'alcalde fà les tragines amb el seu carro a la casa en construcció del Sr. Sanauja, i això, ja diguerem en una altra ocasió, que pòdia molt ben ésser la causa d'aquesta benevolencia, al deixar incumplerts els acorts presos i deixar transgredir la llei, i també ens estranya el canvi d'actitud del Sr. Rocafort, donant el vot a son favor.

quan ell volia recórrer en recurs d'alsada perquè no li va donar la feina com sembla li havia promés.

Ara, doncs, el poble que jutgi els actes d'aquests homes sense escrupols i sense el pudor suficient de defensar la seva pròpia dignitat i que tregui la conseqüència de si fa falta una dotzena de XÀFECs per desenmascarar aquesta gent que obra solsament per egoïsme i per compte propi.

Dialec casolà

Aixó, noi, no pot anar;
densà que t'han fet alcalde
no fàs més que gastar.

Tú a càn Fauria un sobretot
i després un trajo nou,
i perquè aquest no t'agrada,
te'n fàs un altre més bó;

de botines dos parells
i un barret de panyo tou.
Avans fumaves barato
i ara pipes lo més bó.

Afeitar-te no hi anaves
no més que'ls dissaptes borts,
i ara hi vas cada setmana
lo menos dos o tres cops.

Al café no hi feies gasto
i amb vint céntims n'hi havia prou,
i ara fins prens xocolata,
copa, puro i qué se'jo.

L'esmoràs del dematí
no era esmoràs de senyor;
la vianda escalfada,
menjar que saneja'l cós.

Ara rés, llet amb café,
truites, menjar del millor...
¡Déu meu, i els ous a tres trenta!
¡mireu còm se torna'l mon!

—Pare, si aixó ho dú la guerra,
¿quina culpa tindrè jo?

—Deixat de guerra, mussoll,
massa la tenim tú i jo.

Si aixó segueix d'aquest modo,
a captà anirem tots dos.

Tú no't cuides del ciment
i el carro el tinc que dur jo:

fins la mula està malalta
amb tot aquest tripijoc,
tot avui qu'estofurnega
i fins va clara de cós.

—Pero, vos bé desitjaveu
de que fos alcalde jo.

—A un pare sempre li agrada
que'l seu fill sigui'l millor,
pro jo no podia creure
que moquessis tal maró,
gastant la salut i'ls quartos
i volguent semblà un senyor.

—Si aixó ho requereix el càrrec,
¿quina culpa tindrè jo?

—Tú, Pepet, me vols fer beure
ane-mí per el broc grós

i a un pagés, per més que fassi,
no li escau semblà un senyor;

li passa lo que a tú't passa,
que tothom li veu lo llautó.

Tú jugues sovint al burro,
ficat al e-tabliment.

perts la nit, perts la salut,
i fins perts els diners,

i la feina l'endemà
que la fassin els demés.

—Pepet, Pepet, no fassis el tonto,
que'l ofici no dona rés.

—Vos quan vareu surtí jutge,
presumieu de fer-ho bé,

i portaveu la mangala
amb tot aquell compliment...

—Bueno, noi, que hi hà que dir-hi;
tot se sol fer a fi de bé,
pero jo no feia gastos,
no'm vaig comprar cap barret,
i per anar de les festes
portava'l trajo d'hivern.

—Jo he portat sempre espadenyas,
calçat que deu dur el pagés;
jo no he portat mai botines,
puig els peus se fan malbé.

—Jo estudiava molt bé els llibres
i en vaig comprar un regiment,
el Còdic, les lleis d'En Cilià
i la llei d'enjuiciament,

i fins el Còdic penal
per poder fer-ho més bé:

i tothom, tothom ho deia:
l'Arsis ho fà molt rebé.

Pero tú, no rés estudies,
sino malgastar diners.

¡Maliatsiga l'hora tonta
que't van fer d'Ajuntament.

UN CAÇADOR DE PRADES.

XAFEGADES

Des de que'l Noi del Ciment fà d'alcalde, s'ha tomat més atrevit que mai. Ja en un altra ocasió tingerem de cridar-lo a l'ordre respecte a lo mateix. Se tracta, doncs, de que En Camilo Fontseré tenia apilada una xica de sorra en el torrent de Càn Roselló. L'alcalde s'aprofità d'aixó per emportar-se-la sense costar-li gaire. Es alló que diem: nin-gú pren rés que sigui seu.

El fer les paus La Murica i el Noi del Ciment, els d'EL XÀFEC hi hem perdut. Ara correm el perill d'ésser víctimes de la seva quimera. Es veu que li han ensenyat, per venjar-se de nosaltres, de tirar coses i fer ganyotes. Aixís ho fà al passar pel nostre davant. Sentiríem que la rebeca patís en vostés una equivocació.

La Murica està molt disgustada perquè algú li ha dit que'l seu amo, el Noi del Ciment, anà a fira per substituir-la, comprant un cavall elegant i ben plantat.

Es lamentava molt d'haver-la fet passar per una vergonya per tot el poble, seguint ara abandonada al ésser alcalde. Després d'acusar-lo d'haver sigut la causa de que ella hagi sofert tantes humiliacions per tapar-li les faltes perquè EL XÀFEC el deixés tranquil, digué: en lloc d'anar-hi, més valia que li manessin, perquè es més Murica que jo.

L'alcalde, tal com el veieu, carregat d'espatlles també té genit, i va demostrar-ho un dia a l'alcaldia, en presència dels regidors, agafant EL XÀFEC, masegant-lo amb les mans i llensant-lo a la paperera. ¡I pensar que nosaltres li dedicarem amb més carinyo que'ls nins quan fan una décima pels pares! Es un mal agrait.

Un amic nostre que vegé al Noi del Ciment a la fira, ens digué molt innocentment (perquè no'l creiem capàs de pecar per malícia) el fer-li unes preguntes sobre mateixa, lo següent:

—Hi ha hagut gent a la fira?

—Molta.

—¿I de transaccions se n'han fetes?

—Pocques, perquè els preus eren molt altsats.

—¿D'animals, n'hi havia molts?

—El Noi del Ciment hi vaig veure.

—(Nosaltres ferem càs omís de l'equivocació que sufría).

—Digui: ¿de quina classe n'hi havia més?

—Sempre l'hi vist tant buíro com ara.

Al verure que no coordinaven bé les preguntes que li feiem amb les contestacions que'ns donava, aclarit, resultà qu'erem nosaltres que'ns equivocavem, perquè ells ens parlava del Noi d'En Climent, i nosaltres creïem que era el Noi del Ciment.

Plegarem l'interrogatori perquè varem creure que per moltes que'ns en digués d'aquell fulano, quedaria mig camí de les que podria dir del nostre Noi.

• • •

Hi han altre cop raons amb la Murica i els de casa del Noi del Ciment. No n'hi hà per menys, davant la conducta incorrecta de la primera. Figúrint-se que ha xafardeixat per tot el veïnat els projectes que porten a cap preparant l'indumentaria que ha de lluir el Noi el dies de Nadal. I també perquè al veure les discrepcions que hi havien per si ha de lluir altra vegada les sabates de xarol per evitar que EL XÀFEC les hi retregui, ella contestà, volguent-ho arreglar: si vol li deixaré el meu calsat, que si fà o no fà, tots gastem la mateixa mida.

Aquesta Murica aviat farà més broma que nosaltres.

• • •

El Noi del Ciment, cansat de les bromes que EL XÀFEC li gasta i de les «xafegades» que ha de soportar, va volguer posar-se a xopluc, fent com els de Sanauja, «posar-se sota la pluja».

Podria ser que'n surtís amb una mà al cap i l'altra al... darrera.

¿Oi, Noi?

• • •

Un amic nostre ens contà l'altre dia una anècdota que la publiquem per creure-la d'interès.

—Digué: vaig anar a rebre uns parents meus i a l'estació hi havia l'alcalde fent goma.

Després de canviats els saluts de costum, emprenguerem la marxa en direcció cap a casa, i al nostre davant caminava «gallardo i calavera» el Noi del Ciment. El meu parent el reconegué, i al dir-li jo que era l'alcalde, aquest em digué textualment: em sembla que li han crescut les orelles.

Nosaltres no ens estranyem de rés, perquè aixís com n'hi hà que se'ls desrolla l'intel·ligència, an aquest molt bé se li poden estirar aquestes.

Cada hù lo que ha d'ésser en aquest mon.

• • •

Se'ns ha dit que l'alcalde, donant ja per complert el se uprograma polític, ha pensat retirar-se a D. E. P. a casa seva, i ha decidit presentar, amb caràcter irrevocable, la dimissió d'alcalde el dia 27 del present, festa dels Sants Ignocens.

Aixó es volguer demostrar al públic que quan vol sap fer bé les coses, i tractant-se d'una cosa que afecte a la seva reputació, procura fer-les amb tota propietat.

Ja pensarem, doncs, a felicitar-lo amb tota propietat per Sant Antoni de Janer.